

Jaderný odpad? Děkujeme, nechceme.

K čemu taková koncepce?

Po několikaletých odkladech byla konečně zveřejněna Koncepce nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice. Bohužel materiál, který předložilo Ministerstvo průmyslu a obchodu této lepitě práci neodpovídá. Pokud v něm někdo hledá seriózní, fakty podložené zdůvodnění, proč se počítá jen s jedním řešením pro vysoceradioaktivní odpady a vyhořelé jaderné palivo, tedy s hlubinným úložištěm plánovaným na území České republiky v r. 2065, tak ho v textu nenajde.

Souběžně byl zveřejněn druhý dokument – Posouzení vlivů koncepce na životní prostředí. Ani zde nenalezneme nějaké porovnání environmentálních vlivů jednotlivých variant možného řešení, jímž by byl zdůvodněn výběr hlubinného úložiště. Nabízelo se přitom například dlouhodobé skladování, přímé uložení do hlubinného úložiště, transmutace či přepracování a uložení zbytků. Ani jedno řešení není ideální a čím více odpadů dále budeme produkovat, tím hůře, ale měly být posouzeny, neboť se na realizaci budou vynakládat miliardy korun.

Naopak zmíněné Posouzení v některých svých částech spíše připomíná propagační manuál na podporu jaderné energetiky. Třeba když navrhuje, že důležitými eliminačními a kompenzačními opatřeními negativních vlivů na životní prostředí má být v duchu osvědčené praxe jaderného průmyslu osvěta a propagace ruku v ruce se sponzoringem dotčených obcí. Tedy nikoliv dialog dvou rovnocenných partnerů – obcí a ostatní veřejnosti na jedné straně a státu na druhé straně.

V koncepci je k velkému překvapení uvedeno, že bylo vytipováno cca 30 základních oblastí pro výběr hlubinného úložiště, které budou postupně prověřovány. To již není pravda, zužující výběr proběhl a další práce mají podle tvrzení Správy úložišť radioaktivních odpadů pokračovat jen na osmi lokalitách. Velmi negativně ale vnímáme samotný způsob výběru, kdy nebylo dostatečně doloženo, proč právě

zmíněných 8 lokalit bylo vybráno v navržené rozloze. Jsou známy vylučující důvody pro vyřazení buď celých lokalit nebo jejich částí.

Materiál tvrdí, že by veškeré náklady na vyhledávání, vybudování a uzavření úložiště měly činit cca 47 mld. Kč. Dříve se udávalo i 100 miliard a rešerše ÚJV Řež z 1997 taktéž hovoří o podstatně vyšších částkách v případě zkoumaných států západní Evropy a USA či Kanady. SÚRAO nechtělo odpovědět na otázku, zda tato částka prošla nějakým oponentním posouzením. Zdá se, že jde o účelové pod-

hodnocení chránící provozovatele jaderných elektráren, firmu ČEZ, od vyšších poplatků na jaderný účet. Ačkoliv podle studie, kterou si nechalo zpracovat SÚRAO, ani nyní odváděných 50 Kč za 1 MWh vyrobené elektřiny v jaderné elektrárně nestačí na shromáždění plánovaných 47 miliard. Pro zajímavost lze srovnat sazbu odvodu 50 Kč na 1 MWh u nás a 20 DEM na 1 MWh v Německu. Ono se dnes tak snadno rozhoduje, když dluh v roce 2050 spadne do klína našim potomkům spolu s tisíci tun vysoceradioaktivního odpadu!

K překvapení mnohých se koncepce vůbec nezabývá radioaktivními odpady z těžby a úpravy uranových rud s odkazem na horní zákon, který považuje odkaliště a odvaly za ložiska nerostů. Odvolání na horní zákon je pokusem vyhnout se velmi rozsáhlému a ožehavému problému, neboť odkaliště a haldy tvoří ohromnou ekologickou zátěž a jejich sanace je pro nedostatek finančních prostředků příliš pomalá. Zářící haldy u nás

zabírají plochu 2.5 mil. m² a obsahují 43 mil m³ materiálu. V odkalištích je zase na 584 ha uloženo takřka 47 mil. m³ radioaktivních kalů. Nikdo přitom reálně neuvažuje, že by je využil jako surovinu, jde jednoznačně o radioaktivní odpady.

Je otázkou, co teď s takovou koncepcí. Patrně ji na popud ministra Grégra schválí vláda během podzimu. Již teď je však jasné, že politická garnitura, která vystřídá vládu sebevrahů bude muset přijít s novou strategií, jež myslí i na budoucnost. Mál-li to být strategie zodpovědná k našim dětem a vnukům, bude muset ukončit produkci nejnebezpečnějších radioaktivních odpadů – vyhořelého jaderného paliva.

Edvard Sequens, Sdružení CALLA

O nákladech na úložiště se dnes snadno rozhoduje, když dluh v roce 2050 spadne do klína našim potomkům spolu s tisíci tun vysoceradioaktivního odpadu.

Chvíli jezdíte kolem – správné místo brzy najdeme

Jaderný odpad?

Děkujeme, nechceme.

Občanské sdružení Zachovalý kraj

bylo založeno v lednu letošního roku na základě petice občanů obce Nadějkov proti plánovanému hlubinnému úložišti a postupně získalo členy i v dalších dotčených obcích. Za svůj úkol považují členové sdružení především poskytovat svým spoluobčanům dostatek informací o problematice ukládání radioaktivních odpadů a umožnit jim, aby se mohli podílet na rozhodování o umístění této stavby ve svém okolí. Spolupracují proto především s obecními zastupitelstvy a regionálním tiskem, navázali kontakt i s dalšími organizacemi, které mají zájem na zachování místní hodnotné krajiny (ČSOP, o.p.s.

Český Merán), zúčastnili se informační schůzky starostů se zástupci SÚRAO, veřejného připomínkování Posouzení vlivu Koncepce nakládání s RAO na životní prostředí a semináře o nakládání s RAO a hlubinných úložištích v Senátu ČR. Obrátili se rovněž na členy krajského zastupitelstva, poslance a senátory s žádostí o vyjádření jejich názoru na umístění úložiště ve zdejší oblasti. V současné době připravuje sdružení Zachovalý kraj předběžnou přihlášku do správního řízení.

Kontakt: Zachovalý kraj, Ing. Zdeněk Černý, Kaliště 22, 398 53 Nadějkov, vetrov@mybox.cz

Představujeme osm míst vytipovaných pro úložiště: **2. Vlksice, 3. Chyšky Jistebnická vrchovina skladištěm radioaktivního odpadu?**

Mezi území uvažovaná pro vybudování trvalého úložiště jaderného odpadu byly zařazeny i lokality Chyšky (56,1 km²) a Vlksice (56,4 km²). Jsou pojmenovány podle stejnojmenných obcí v okrese Písek, severovýchodně od Milevska. Celé území patří do celku Vlašimské pahorkatiny, okrsku Jistebnická vrchovina. Lokality leží na jihovýchodním okraji středoevropského plutonu, základní horninou jsou zde hlubinné a žilné magmatity – melanokratické granity, syenity a syenodiority. Jde o nejsilnější radioaktivní horniny (vyvřelé) v Českém masivu.

Zdejší prostředí je velice hodnotné, esteticky vyvážené, se zachovalými původními druhy a společenstvy, se zachovalou strukturou osídlení včetně velkého množství kulturních památek, zejména lidové architektury. V okolí Chyšek se nachází chráněné území Branišov a řada přírodních památek: rybník Zeman, Porešínská stráž, Balvanisko, Hodkov. Okolo vesnice Petrovice (9 km od Chyšek) vede naučná stezka se zastávkami u přírodních památek Vršákámen, Husova kazatelna a Kozinec. Na naučné stezce Kovářovskem leží u vesnice Hrazany (9 km od Chyšek) přírodní památka Kněz. Pod Ounuzem (11 km od Chyšek) se připravuje k vyhlášení přírodní rezervace Jehliště, zahrnující cca 15ha velký porost květnatých bučin rostoucích na příkrém balvanitém svahu – pseudokaru. Poblíž Vlksic leží přírodní památka Rohozovská a připravuje se naučná stezka Nadějkovsko. Proto byl již v r. 1988 zpracován návrh na vyhlášení CHKO Jistebnická vrchovina. Návrh nakonec nebyl uskutečněn a ochrana území je na základě dohody inspektorů okresů Příbram, Tábor, Písek a Benešov (ze 7.6.1989) realizována postupně, formou přírodních parků pod společným názvem Jistebnická vrchovina (na okrese Tábor byl vyhlášen v r. 1988, tehdy ještě jako klidová oblast, na okrese Benešov v r. 1996, na okrese Příbram je právě vyhlášován, okres Písek zatím v realizaci dohody z r. 1989 pokročil nejméně). Územím prochází nadregionální biokoridor a v centrální části Jistebnické vrchoviny je vymezeno nadregionální biocentrum.

Hustota zdejšího osídlení je nízká, nejsou zde žádná větší sídla ani průmyslové závody. V nejbližším městě Milevsku (cca 10 km z Chyšek a 6 km z Vlksic, 10 000 obyvatel), kam dojíždí za prací část místních obyvatel, jsou podniky lehčího průmyslu: Závody na výrobu vzduchotechnických zařízení, pobočka firmy Koh-i-nor a Jitex. Další obyvatelé dojíždějí

do zaměstnání např. do Tábora, nebo našli uplatnění v místě: v zemědělství, lesnictví, službách. Hospodář zde jak zemědělská družstva, tak poměrně vysoký počet soukromých rolníků, z nichž se značná část snaží o ekologický přístup a věnuje se především pastvě skotu. V posledních letech se také rozšiřuje chov koní s nabídkou výcviku jízdy i hippoterapie. Obce v rámci svých možností podporují drobné podnikání a šetrnou turistiku: budují cyklostezky, udržují turistické cesty, pečují o památky. V místních rekreačních zařízeních probíhají prakticky celoročně školy v přírodě, dětské tábory, ozdravné pobyty nebo soustředění sportovců.

Obce Nadějkov (4 km od Chyšek) a Jistebnice (8 km od Chyšek) a město Sedlec-Prčice (12 km od Chyšek) jsou členy Sdružení obcí Čertovo břemeno. Sdružení obcí Čertovo břemeno společně s Českým svazem ochránců přírody Vlašim, TJ Sokol Sedlec – Prčice, Agro Měšetice spol. s r.o., Farmou Prčice spol. s r.o., firmou Hásek spol. s r.o. a řadou fyzických osob založilo obecně prospěšnou společnost "Český Merán". Jejím hlavním cílem je realizace rozsáhlého projektu oživení Českého Meránu a okolí rozvojem šetrné turistiky s uvážlivým využitím místního bohatého přírodního a kulturního dědictví. Základním předpokladem je samozřejmě ochrana a obnova zdejších přírodních a kulturních objektů. Podobné cíle má i Sdružení obcí Milevska, jehož členy jsou další obce, ležící v zájmovém území SÚRAO: Chyšky, Přeštěnice, Božetice a Zhoř.

Pro zdejší zachovalý kraj by i jen nezávazná úvaha o vybudování trvalého úložiště jaderného odpadu znamenala těžko vyčíslitelné ztráty. Jakási potenciální, těžko identifikovatelná, byť časově velmi vzdálená hrozba typu „jaderného úložiště“ by zde znamenala obrovské snížení pohody, která je nezbytně nutná pro úspěšnou realizaci podnikatelských aktivit v oblasti šetrného turistického ruchu. Přitom využití území k šetrné turistice je jedním z mála prostředků, jak zastavit výrazný pokles obyvatelstva – jen za posledních deset let zde ubylo více jak 10% stálých obyvatel. Místní zastupitelstva i další organizace proto považují za svůj úkol zamezit jakékoli aktivitě, která by ve svém důsledku mohla vést k vybudování úložiště, a je tedy v rozporu se snahou o přirozený a šetrný rozvoj zdejšího kraje.

Olga Černá, Pavel Pešout

Veřejné projednání Koncepte nakládání s radioaktivními odpady v ČR

V polovině září proběhlo veřejné projednání Koncepte nakládání s radioaktivními odpady v ČR a jejího posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí. Ministerstvo průmyslu a obchodu však opět ukázalo, jak snadné je v České republice na jedné straně dodržovat ustanovení platných zákonů, ale zároveň se vyhnout jejich skutečné náplni a smyslu.

Za prvé, veřejné projednání má sloužit k otevřené diskusi nad připraveným dokumentem. Koncepte a zejména její posouzení však byly zveřejněny pouze „virtuálně“. Kdo nenavštívil ty správné internetové stránky ministerstva průmyslu, měl jen mizivou šanci se o jejich existenci dozvědět. Na internetu navíc nebyla výzva k podání připomínek a námětů, stejně jako chyběla informace o tom, kde a kdy veřejné projednání proběhne.

Za druhé, veřejné projednání se konalo v Praze, v pracovní den (úterý) dopoledne, začátek byl v 10:00. Opravdu nenapadlo zodpovědné úředníky, že takto stanovený termín je naprosto nedostupný třeba pro dotčenou veřejnost z lokalit, nacházejících se ve vzdálených venkovských oblastech? Nebo to byl další záměr s cílem vypořádat se s veřejným projednáním pouze formálně?

Za třetí, již na začátku veřejného projednání autoři zpochybnili samotný název dokumentu: **Koncepte nakládání s radioaktivními odpady. Prohlásili kategoricky, že mezi radioaktivní odpady nepatří ani obrovské objemy radioaktivních odpadů z těžby a zpracování uranu, ani vyhořelé jaderné palivo – obojí bylo prohlášeno za cennou surovinu, za kterou nám naši potomci budou ještě vděční. Nelze to nazvat jinak než jako etiketní podvod, který snadno odhalí jednoduchý test: existuje na světě nějaký stát, který by si od nás chtěl takovou „cennou surovinu“ koupit, byť jen třeba za symbolickou korunu? Ovšem že ne, všechny státy hledají již desítky let způsob, jak se těchto odpadů zbavit – pokud bychom je třeba sami chtěli skladovat na území jiného státu, museli bychom mu za tuto službu tvrdě zaplatit.**

Za čtvrté, nejednalo se ani o koncepci v pravém slova smyslu. Zdravý rozum napoví, že výsledkem procesu by mělo být popsání možných způsobů likvidace radioaktivního odpadu, jejich vlivů na životní prostředí i na obyvatele, a na

základě toho kvalifikovaná volba optimální metody. Ve skutečnosti však autoři koncepte i její posouzení na veřejném projednání vyzdvihovali právě tu skutečnost, že nastíněných variant je mnoho, přičemž je prý skvělé, že všechny jsou otevřené a nemusíme zatím žádnou z nich vybírat.

Ve skutečnosti jsme se tak pouze dozvěděli, že radioaktivní odpady vlastně nejsou odpady a že zatím nerozhodneme, jak je budeme likvidovat, což je nejlepší zpráva pro příští generace.

Průběh veřejného projednání byl samostatnou kapitolou. Místnost byla z velké části naplněna zástupci jaderného průmyslu a jeho fanoušků, od ČEZ přes Českou nukleární společnost až po tucet studentů jaderného inženýrství. Po prezentaci konceptu moderátor vyzval přítomné, aby vystoupili s případnými připomínkami. Kdo nějaké měl, musel projít uličkou až dopředu k mikrofonu, postavit se čelem k panelu „expertů“ jako ke zkušební komisi a mluvit. Po prvních dvou příspěvcích ze strany ekologických iniciativ (Jihočeské matky a Hnutí DUHA) se strhla bouřlivá reakce, ve které vystupovali přítomní inženýři a činovníci. Kritici konceptu byli opakovaně označeni za hlupáky, nevzdělance, uplacené fanatiky. Vášnivou výzvou „učit se, učit se, učit se“ uzavřel svůj výstup nikoliv původní autor této myšlenky, ale ing. Fleischhans z České nukleární společnosti.

Není divu, že v takové atmosféře zůstala téměř nevyužitá další výzva moderátora, zda snad ještě někdo další z přítomných, třeba zástupci obcí a dotčených lokalit, přednese připomínky. Nadějnou výjimkou byl občan Nadějkova. Po skončení projednávání jsem mluvil s několika přítomnými starosty, kteří mi jen potvrdili, že se báli vystoupit, aby ze sebe nedělali hlupáky.

Ministerstvo průmyslu a jeho spojenci v tom zkrátka umějí chodit. Ukazují-li nám takto arogantně, že o rovnocennou a věcnou diskusi nemají zájem, musíme se poučit. Pro příště už tedy víme, že nemá význam pokoušet se s takovými lidmi o konstruktivní dialog, ale že musíme organizovat o to účinnější odpor. Míč je na straně občanů a občanských sdružení.

Jan Beránek, ředitel Hnutí DUHA

Atomový odpad do Ruska na věčné časy?

Rusko, které si nikdy z radioaktivní kontaminace příliš velkou hlavu nedělalo, chce zřejmě ze své země udělat největší jaderné smetiště na světě. Rusové totiž světu nabídli, že budou svážet zahraniční radioaktivní palivo do tajných vojenských komplexů Majak u Čeljabinska a Krasnojarsk na Sibiři a tam je buď „přepřerovat“ nebo uložit na „na věčné časy“. Nedávno však vyšlo najevo, že právě v těchto zařízeních došlo k vůbec největším jaderným haváriím, které Sovětský svaz téměř 30 let úspěšně tajil. Západní vědci, kteří tato místa navštívili, tvrdí, že například okolí Čeljabinska je dnes nejvíce radioaktivně zamořeným místem na celé naší planetě.

Možnost, že Rusko se už brzy stane světovou skládkou radioaktivního odpadu, je nyní opravdu aktuální.

Ruský ekologický zákon z roku 1992 zakazoval dovoz jaderných materiálů z cizích zemí s výjimkou států bývalého východního bloku, které uzavřely s Moskvou příslušné smlou-

vy. Rusko nyní importuje vyhořelé palivové tyče z Ukrajiny, Bulharska, Slovenska a Maďarska. Avšak ministerstvo pro atomovou energii (Minatom) již od roku 1998 lobovalo ve státní Dumě – dolní komoře ruského parlamentu – za změnu zákona.

Ruská pobočka Greenpeace s dalšími osmi ekologickými organizacemi zahájila vloni proti dovozu jaderného odpadu kampaň. Od července do října 2000 se jim podařilo sesbírat celkem 2,5 milionu podpisů pod petici žádající celonárodní referendum, v němž by se občané mohli k dovozu jaderného odpadu vyjádřit.

Podle ruské ústavy musí totiž ruský prezident uspořádat referendum, pokud nějaká skupina iniciátorů posbírá nejméně 2 miliony podpisů. Avšak přesto, že ekologové posbírali o více než půl milionu podpisů navíc, žádné referendum se nekonalo. Ústřední volební komise totiž nakonec 700 000

pokračování na str. IV

Jaderný odpad?

Děkujeme, nechceme.

dokončení ze str. III

podpisů z ryze formálních důvodů neuznala. Hlavní záminkou pro odmítnutí bylo to, že u některých podpisů chyběl vedle přesné adresy i region, z něž dotyčný pocházel. To však nezávislí pozorovatelé označili jako nedemokratické a směšné, protože každý podpisový arch byl opatřen označením regionu (kde se podpisy sbíraly) již přímo v záhlaví.

V červnu 2001 pak Státní дума definitivně schválila zákony, které umožňují dovoz odpadu do Ruska, jeho skladování a zpracovávání na ruském území. Ministerstvo jaderné energetiky nesdělilo, ze kterých zemí by mělo být palivo dováženo, kde bude skladováno a jakým způsobem zpracováno. Zákon musí ještě schválit horní komora. Podle stoupenců zákona by Rusko mohlo získat kolem 20 miliard dolarů. Část těchto prostředků by přitom prý mohla být věnována na ekologické projekty. Skupina akademiků na poslední chvíli vyzvala prezidenta Putina a poslance, aby dovoz odpadu nedovolili, protože je v rozporu se zájmy země, a to z ekonomického, vojenského i ekologického hlediska.

Majak – továrna na smrt

Sovětský jaderný program Stalin zahájil ve snaze vyrovnat se americkému "úspěchu" v Hirošimě a Nagasaki. Jednou z klíčových částí tohoto programu byl jaderný komplex Majak. Výstavba závodu začala v listopadu 1945 a již v roce 1948 zde začal pracovat první reaktor produkující plutonium pro atomové bomby. V srpnu 1949 byla odpálena první sovětská bomba, která obsahovala plutonium z Majaku. Stalo se tak na počest Stalinových sedmdesátých narozenin. Od té doby byl Majak pro Sověty klíčovým zařízením na produkci plutonia a přepracování vyhořelého jaderného odpadu.

Majak leží v pohorí Uralu, přibližně 80 kilometrů severně od města Čeljabinsk. Je to vůbec největší jaderný komplex na světě. Jeho historie je jedním dlouhým řetězem jaderných katastrof, ekologických havárií a hazardování s lidskými životy. Od roku 1949 až do roku 1956 Majak vypouštěl vysoce radioaktivní tekuté odpady přímo do řeky Teči. Více než 124 tisíc lidí žijících podél řeky, která pro ně sloužila jako hlavní zdroj pitné vody, obdrželo obrovské dávky radioaktivity. Když byl rozsah této kontaminace konečně uznán, přes sedm a půl tisíc vesničanů bylo narychlo evakuováno. Tento krok však přišel pozdě. Celkem 8 tisíc lidí tehdy na následky ozáření zemřelo.

V září 1957 došlo v Majaku k druhé nejhorší jaderné havárii na světě. Kovový tank obsahující 300 krychlových metrů vysoce radioaktivních odpadů se přehřál a explodoval. Při tom se uvolnil radioaktivní mrak o aktivitě 74 tisíc T_{Bq} (terabecquerelů), který zamořil více než 23 tisíc čtverečních kilometrů. Postiženo bylo celkem 272 tisíc lidí, z nichž pouze 10 200 bylo evakuováno.

Do jezera Karačaj byla z Majaku celkem 16 let vypouštěna obrovská množství tekutého radioaktivního odpadu. Díky tomu je toto jezero označováno jako nejvíce radioaktivně zamořené místo na naší planetě. Ještě dnes by prý bylo smrtelně nebezpečné postát jedinou hodinu na jeho břehu. V horkém a větrném létě roku 1967 jezero vyschlo. Radioaktivní prach o aktivitě 22 TBq byl rozfoukán po ploše 2700 čtvereč-

ních kilometrů, což katastrofálně postihlo 41 500 obyvatel. Všechny tři jaderné katastrofy byly však sovětskou vládou skoro 30 let úspěšně tajeny.

Jaderné peklo Krasnojarsk

Na přímý rozkaz Stalina začalo v roce 1950 více než 65 tisíc vězňů přivezených z Gulagu hloubit největší podzemní jaderný komplex na světě s poetickým jménem Krasnojarsk-26. Jaderný labyrint je umístěn 250 až 300 metrů pod povrchem země. Skládá se z 3500 místností a obrovských hal. Tento komplex má tři jaderné reaktory na výrobu plutonia, jedno přepracovací zařízení na výrobu dioxidu plutonia a dusičnanu uranového. Dva z jaderných reaktorů byly v roce 1992 uzavřeny. Třetí stále pracuje.

Také Krasnojarsk-26 se během své existence stal noční můrou pro celé okolí. Od roku 1959 až do roku 1992 byla chladicí voda z primárního okruhu dvou reaktorů vypouštěna přímo do řeky Jeniseje. Břehy řeky tak byly zamořeny radioaktivitou v délce nejméně 500 kilometrů. Od roku 1963 byly tekuté radioaktivní odpady pumpovány pod zem do hloubky 90 až 475 metrů. Důsledky této technologie dosud nejsou prozkoumány, avšak experti tvrdí, že nezajištěné tekuté odpady se mohou rozšířit do spodních vod a dále kontaminovat řeku Jenisej.

Od doby, co se v září 1998 stal guvernérem Krasnojarského regionu generál Lebed, vzrůstá tlak učinit z Krasnojarsku-26 mezinárodní centrum, které bude nabízet uložení jaderného odpadu zemím celého světa. V současné době Krasnojarsk-26 již dováží vyhořelé jaderné palivo z Ukrajiny a Bulharska. Za kilogram odpadu z Ukrajiny inkasuje 285 US dolarů a za odpad z Bulharska 620 dolarů. Hlavním cílem generála Lebedě je však nabídnout ukládání jaderného odpadu západním zemím, a to za cenu 1000 US dolarů za kilogram vyhořelého paliva.

Přepracovat nebo získat peníze?

V březnu 2000 Greenpeace odhalilo dokument vydaný ruským ministerstvem pro jadernou energii Minatom. Ten obsahuje mj. návrh na první dovoz 20 500 tun vyhořelého jaderného paliva. Polovina z očekávaného zisku 21 miliard dolarů bude údajně použita na úložiště a jeho spravování. Mezi potenciálními zákazníky by měli Japonsko, Tchajwan, Jižní Korea, Čína, Vietnam, Írán, Thajsko, Švýcarsko, Španělsko, Německo, Bulharsko, Jugoslávie, Maďarsko a také Česká republika.

V dokumentu se hovoří také o přepracování vyhořelého paliva (mělo by jít o 16 000 z celkového množství 20 500 tun). Tato technologie byla vyvinuta k tomu, aby z vyhořelého paliva bylo možno získat plutonium pro jaderné zbraně. Je ovšem pravda, že během chemického procesu je možné oddělit z odpadu i nespoteřovaný uran, jenž pak může být po obohacení znovu použit ve speciálních typech reaktorů. Ruský jaderný průmysl však nemá na vybudování takového závodu na přepracování paliva žádné finanční prostředky.

Vašek Vašků, Greenpeace ČR

Tiskovinu vydávají Hnutí Duha a Sdružení Calla.

Redakce: Jan Beránek, Libor Matoušek, Edvard Sequens.

Bližší informace na adresách:

Hnutí Duha, Bratislavská 31, 602 00 Brno, telefon: 05/45 21 44 31

e-mail: libor.matousek@hnutiduha.cz

Calla, Poštovní schránka 223, Fráni Šrámka 353, 700 04 České Budějovice

telefon a fax: 038 / 73 10 166, e-mail: calla@ecn.cz

